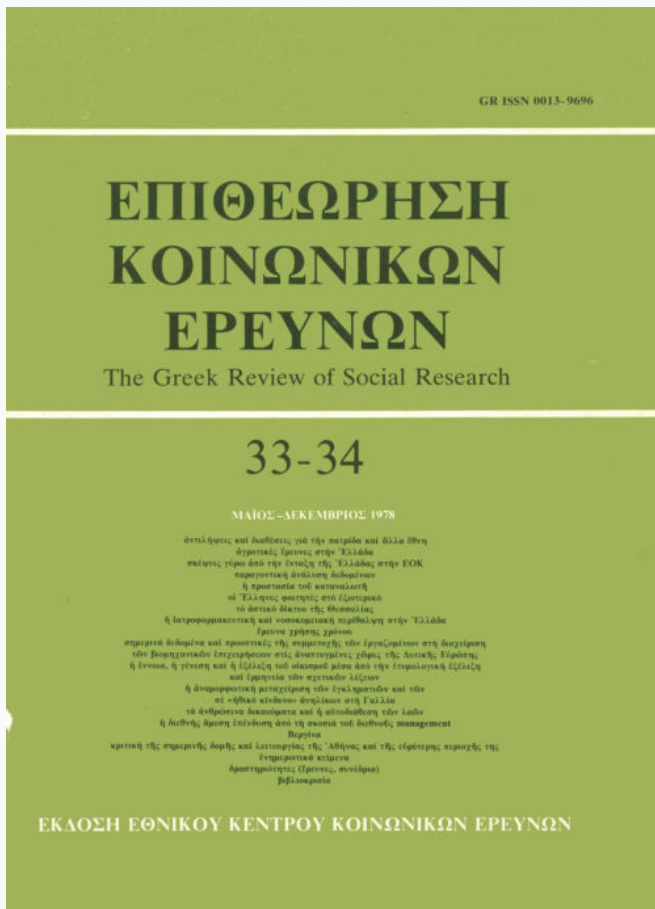

The Greek Review of Social Research

Vol 33 (1978)

33-34

Τα ανθρώπινα δικαιώματα και η αυτοδιάθεση των λαών: Θεωρία και πράξη της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής στον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών κατά τη δεκαετία του '60

Κλ. Σ. Κουτσούκης

doi: [10.12681/grsr.322](https://doi.org/10.12681/grsr.322)

Copyright © 1978, Κλ. Σ. Κουτσούκης

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Κουτσούκης Κ. Σ. (1978). Τα ανθρώπινα δικαιώματα και η αυτοδιάθεση των λαών: Θεωρία και πράξη της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής στον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών κατά τη δεκαετία του '60. *The Greek Review of Social Research*, 33, 413–422. <https://doi.org/10.12681/grsr.322>

τά ανθρώπινα δικαιώματα καί ἡ αὐτοδιάθεση τῶν λαῶν

*Θεωρία καί πράξη τῆς ἑλληνικῆς ἐξωτερικῆς
πολιτικῆς στόν Ὀργανισμό Ἠνωμένων Ἐθνῶν
κατά τή δεκαετία τοῦ '60*

Ἐρευνα βασισμένη
σέ κείμενα ἐπίσημα τοῦ ΟΗΕ*

τοῦ
Κλ.Σ. Κουτσούκη, Ph.D.

*Ἡ ἔρευνα αὐτή εἶναι μέρος ἐργασίας τοῦ
συγγραφέα γύρω ἀπό τήν ἑλληνική ἐξωτε-
ρική πολιτική στόν ΟΗΕ, πού δέν ἔχει
συμπληρωθεῖ ἀκόμα.

1. εἰσαγωγικά

«Ἡ Ἑλλάδα, ἡ ὁποία ἔχει μακρά ἱστορία ἀγώ-
νων γιά τήν ἐλευθερία καί τήν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέ-
πεια, τήν αὐτοδιάθεση καί τήν ἐθνική ἀνεξαρτησία,
θά συνεχίσει νά δίνει ὁσδήποτε ὑποστήριξη μπορεῖ
γιά κάθε ἐπικοδομητικό καί δίκαιο μέτρο, πού θά
διασφάλιζε τήν παγκόσμια ἀποδοχή τῶν ἀρχῶν,
ιδεωδῶν καί ὑψηλῶν ἀξιών τοῦ πολιτισμοῦ μας.»¹

Μέ τά λόγια αὐτά ὁ Ἕλληνας ἀντιπρόσωπος
στά Ἠνωμένα Ἐθνη, στήν ἀρχή τῆς δεκαετίας τοῦ
'60, ἐπαναλάμβανε γιά πολλοστή φορά τίς ἀρχές καί
τίς πεποιθήσεις τῆς Ἑλλάδας στήν ὑπόθεση τῆς
ἀπελευθέρωσης τῶν λαῶν ἀπό τόν οἰονόητοτε ξε-
νικό ζυγο. Νωπή ἦταν ἄλλωστε ἡ πικρή τῆς ἔμπει-
ρία ἀπό τόν ὑπερδεκαετή ἀγώνα γιά τήν ὑπόθεση τῆς
Κύπρου.

Τέτοιες ἐπίσημες δηλώσεις, ὅπως ἡ παραπάνω,
καθώς καί ἡ υἱοθέτηση ἄλλων παρόμοιων διακηρύ-
ξεων γιά τά δικαιώματα τῶν λαῶν ἀποτελοῦν, θά λέ-
γαμε, τίς γενικές γραμμές ἢ τή «γενική πολιτική»
τῆς χώρας. Παράλληλα, ἡ θέση τῆς Ἑλλάδας πάνω
σέ συγκεκριμένα θέματα ἐφαρμογῆς τῶν γενικῶν
ἀρχῶν καί διακηρύξεων σύμφωνα ἢ ὄχι μέ τίς ἐπί-
σημες δηλώσεις τῆς συνιστοῦν τήν «περιπτωσιακή»
πολιτική.

Σκοπός τῆς σύντομης αὐτῆς ἔρευνας εἶναι νά
ἀντιπαραθέσει τή «γενική» στήν «περιπτωσιακή»
πολιτική καί νά καταδείξει ἔτσι τή «συνέπεια» πρὸς
ἢ τό βαθμό «ἀπόκλισης» ἀπό τίς διακηρυγμένες ἀρ-
χές στήν περίοδο 1960-68, ὅπως ἡ πολιτική αὐτή
ἐκφράστηκε μέσα στόν Ὀργανισμό τῶν Ἠνωμένων
Ἐθνῶν. Σέ περίπτωση ἀπόκλισης, τό ἐρώτημα πού
ἀνακύπτει εἶναι: ποιοί εἶναι οἱ λόγοι στήν συγκερι-
μένη περίπτωση πού ἐπέβαλαν μιὰ τέτοια διαφορο-
ποίηση τῆς γενικῆς πολιτικῆς. Ἡ ἀπάντηση σ' αὐτό
δέν εἶναι εὐκόλη. Γιά νά προσεγγίσουμε κάπως μιὰ
ἐξήγηση στό φαινόμενο τῆς «ἀπόκλισης», ξεκινᾶμε
ἀπό τό πραγματικό γεγονός ὅτι ἡ Ἑλλάδα ἀνήκει
στή Δυτική Συμμαχία καί εἰδικότερα στό ΝΑΤΟ.
Συνεπῶς, μιὰ μικρή χώρα, μέλος τοῦ ΝΑΤΟ, δέν
μποροῦσε παρά νά ἀκολουθήσει τίς ἐπιταγές τῆς
Συμμαχίας ὡς ἓνα βαθμό.

Ἀσφαλῶς, ἡ πίεση τῆς Συμμαχίας ποικίλλει
ἀπό θέμα σέ θέμα. Εἶναι μικρότερη σέ θέματα λιγό-
τερο «πολιτικά» ἢ «οὐδέτερα» καί μεγαλύτερη ὅταν
εἶναι περισσότερο πολιτικά. Εἰδικότερα, στίς περι-
πτώσεις πού οἱ ἰδεολογικοὶ συνασπισμοί—μέ τόν
ἀριθμό τῶν ψήφων κατά τήν ἔκβαση τῶν συζητή-
σεων μέσα στόν ΟΗΕ—θέλουν νά ἐπιδείξουν τήν
ἰδεολογική συνοχή ὁ καθένας τῆς δικῆς του παρά-
ταξης.

Γιά νά καταδειχθεῖ ἂν ἡ Συμμαχία ἐπηρέασε τή

1. *UN General Assembly Official Records* (στή συνέχεια θά
ἀναφέρεται μέ τὰ ἀρχικά GAOR), 1960, σ. 10.

στάση τῆς Ἑλλάδας, ἀντιπαρθέτου με τῆ στάση τῆς Ἑλλάδας σ' αὐτὴ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν (ΗΠΑ) σέ θέματα ἀποαποικιοποίησης καί ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Ἔτσι, θά φανεῖ ἡ δύναμη ἀντίστασης ἐνὸς μικροῦ μέλους τῆς Συμμαχίας ἢ τὰ περιθώρια ἐλευθερίας του ἀπέναντι στὶς θελήσεις καί τὶς ἐπιταγές τῆς ἡγεσίας τῆς Συμμαχίας. Τὸ παρασκηνίον καὶ οἱ ἄμεσες ἢ ἕμμεσες πιέσεις ποῦ ἀσκοῦνται πάνω σὲ μιὰ μικρὴ χώρα, ὅπως ἡ Ἑλλάδα, δὲν ἐρευνῶνται ἐδῶ. Ἐξετάζουμε τὴν τελικὴ συμπεριφορὰ τῆς Ἑλλάδας κατὰ τὴν ψηφοφορία.

Βέβαια, ἡ στάση τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας τῆς χώρας κατὰ τὴν ἐξεταζόμενη περίοδο δὲν ἦταν ἡ ἴδια ἀπέναντι στοῦ ΝΑΤΟ ἢ τὶς ΗΠΑ. Τοῦτο ὀφείλεται στὶς ἀλλαγές τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας, ποῦ σημειώθηκαν ἀπὸ τὸ 1963 καὶ μετὰ. Χωρὶς νὰ ἐρευνᾶται ἐδῶ τὸ θεωρητικὸ θέμα τῆς συσχέτισης τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας ἢ τῶν ἀλλαγῶν τῆς μετὰ τὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς χώρας, γίνεται προσπάθεια νὰ συνδιασθοῦν οἱ θέσεις τῆς Ἑλλάδας κατὰ τὴν ψηφοφορία στὸν ΟΗΕ τόσο μετὰ τὶς θέσεις τῶν ΗΠΑ ὅσο καὶ μετὰ τὶς ἀλλαγές στὴν πολιτικὴ μας ἡγεσία, ὅπως τὴν πτώση τῆς Δεξιᾶς τὸ 1963, τὴν ἀνοδο τοῦ Κέντρο τοῦ 1964 καὶ τὴν ἐπιβολὴ τῆς δικτατορίας τὸ 1967.

2. γενικὴ πολιτικὴ: οἱ ἐπίσημες διακηρύξεις

Στὰ πλαίσια τῆς «γενικῆς πολιτικῆς», ὅπως τὴν καθορίσαμε παραπάνω, ἡ Ἑλλάδα πῆρε βασικὰ τὶς ἀκόλουθες θέσεις:

α. Στῆ Γενικὴ Συνέλευση τῆς 15ης περιόδου ὑποστήριξε τὴν ἀπόφαση ἀριθ. 1514 (XV), γνωστὴ σὰν «ἡ διακήρυξις ἀπονομῆς ἀνεξαρτησίας στὶς χώρες καὶ τοὺς λαοὺς κάτω ἀπὸ ἀποικιακὸ ζυγόν». Μετὰ τὴν ἀπόφαση αὐτὴ ἡ Γενικὴ Συνέλευση τόνισε τὴ σπουδαιότητα καὶ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἀπελευθέρωσης τῶν ἀποικιακῶν λαῶν καὶ διεκήρυσσε ὅτι «ἡ ὑποταγὴ λαῶν κάτω ἀπὸ ξένη κυριαρχία καὶ ἐκμετάλλευση ἀποτελεῖ στέρηση τῶν θεμελιωδῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ συνάμα ἐμπόδιο στὴν προαγωγὴ τῆς παγκόσμιας εἰρήνης καὶ συνεργασίας».²

β. Σχετικὰ μετὰ τὰ ἐδάφη κάτω ἀπὸ κηδεμονία, ἡ Ἑλλάδα ὑποστήριξε τὸ Σχέδιο τῆς Τέταρτης Ἐπιτροπῆς, ποῦ καθόριζε τὶς κατεθυντήριες ἀρχές, οἱ ὁποῖες ὀρίζουν πότε ὑπάρχει ὑποχρέωσις γιὰ τὴ Διοίκησις νὰ διαβιβάσει στὸν Ὀργανισμὸ πληροφορίες σχετικὰ μετὰ τὴν κηδεμονεύομενη περιοχὴ, ὅπως ἐπιτάσσει τὸ ἀρθρο 73 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη τοῦ ΟΗΕ. Σχετικὴ εἶναι ἡ ἀπόφαση ἀριθ. 1535 (XV) γιὰ τὴν παροχὴ πληροφοριῶν ἀναφερομένων στὶς πολιτικὲς συνθήκες.

Ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ὑποστηρίχθηκε ἀκόμα ἡ ἀπόφαση ἀριθ. 1607 (XV), ἡ ὁποία ζητοῦσε ἀπὸ τὸ Γενικὸ Γραμματεῖα τοῦ Ὀργανισμοῦ νὰ ἰδρύσει κέν-

τρα πληροφοριῶν σὲ διάφορα τέτοια ἐδάφη, ὅπως τὴν Ταγκανίκα, Ρουάντα Οὔρουντι, Νέα Γουινέα κτλ. Ζητοῦσε ἐπὶ πλέον ἀπὸ τὸ Γενικὸ Γραμματεῖα νὰ ἀναλάβει τὴν ἐκδόση καὶ τὴν εὐρύτατη κυκλοφορία σὲ ὅλες τὶς ὑπὸ κηδεμονία περιογές τῶν ἐπιστῆμων διακηρύξεων γιὰ αὐτοδιάθεση ὄλων τῶν ἀποικιακῶν χωρῶν καὶ λαῶν.³

Γιὰ τὴν ἀνάπτυξη οἰκονομικῶν συνθηκῶν στὰ ἐδάφη ὑπὸ κηδεμονία, ὑποστήριξε τὴ σχετικὴ ἀπόφαση ἀριθ. 1537 (XV). Λίγο ἀργότερα ψηφίστηκε καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἡ ἀπόφαση ἀριθ. 1654 (XVI), ποῦ τόνισε ἐμφαντικὰ ὅτι ἡ ἀνισότητα, ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴ, κοινωνικὴ, οἰκονομικὴ ἢ ἐκπαιδευτικὴ προπαρασκευῆ, δὲν ἔπρεπε ποτέ νὰ ἀποτελέσει πρόσχημα, ὥστε νὰ καθυστερήσει ἢ ἀπέδοση τῆς ἀνεξαρτησίας σὲ μιὰ χώρα.⁴ Ἡ ἀπόφαση ἀριθ. 1534 (XV) πρόβλεπε τὴν ἐκπαίδευση τῶν ἐντόπιων καὶ τὴ δημιουργία τεχνικῶν στελεχῶν στὰ ὑπὸ κηδεμονία ἐδάφη, ἐνῶ ἡ ἀπόφαση ἀριθ. 1698 (XVI), ποῦ ψηφίστηκε καὶ ἀπὸ τὶς δύο ἐκπαιδευτικὲς ΕΣΣΔ-ΗΠΑ, συνιστοῦσε τὴν ἐνθάρρυνση, καὶ ἐνίσχυση ὑποτροφιῶν γιὰ τὴν ἐκπαίδευση τῶν ἐντόπιων.⁵

Ἐποστηρίξε ἀκόμα τὴν ἀπόφαση ἀριθ. 1956 (XVII) ποῦ ἀναφέρεται στὶς κηδεμονεύουσες χώρες, οἱ ὁποῖες ἀρνοῦνται νὰ συνεργασθοῦν μετὰ τὴν Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς διακήρυξης τῆς ἀρχῆς τῆς αὐτοδιάθεσης τῶν ἀποικιακῶν λαῶν, καὶ τὴν ἀπόφαση ἀριθ. 2189 (XXI), ἡ ὁποία κατεδίκασε τὴν πολιτικὴ ὀρισμένων χωρῶν στὰ ὑπὸ κηδεμονία ἐδάφη.⁶

γ. Ἀναφορικὰ μετὰ τὴν ἐπικράτηση τῆς ἀρχῆς τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ἔγινε δεκτὴ ἡ πρόταση τῆς Ἑλλάδας στὴν τρίτη Ἐπιτροπὴ καὶ ψηφίστηκε ὁμόφωνα ἀπὸ τὴ Γενικὴ Συνέλευση ἡ ἀπόφαση ἀριθ. 1841 (XVII), ἡ ὁποία καλοῦσε ὅσα μέλη τοῦ Ὀργανισμοῦ δὲν ἦταν νὰ γίνουν μέλη τῆς Συνθήκης τῶν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων νὰ βοηθῆσουν τὸ Γενικὸ Γραμμ. ἔτα στὴν κατάρρευση τῆς ἀνθρώπινης δουλειᾶς.⁷

Μιὰ ἄλλη πρόταση τῆς Ἑλλάδας, ποῦ τὴν ὑπέβαλε μαζί μετὰ τὴ Γουατεμάλα καὶ ἐνσωματώθηκε στὴν ἀπόφαση ἀριθ. 1776 (XVII), καλοῦσε τὸ Οἰκονομικὸ καὶ Κοινωνικὸ Συμβούλιο νὰ ὑποδείξει στὴν Ἐπιτροπὴ Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων νὰ μελετήσει τὰ κατάλληλα μέτρα γιὰ τὴν προαγωγὴ τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων.⁸ Παράλληλα, μαζί μετὰ τὴν Ἰαπωνία ὑπέβαλε σχεδὸν ἀπόφαση στὴν Τρίτῃ Ἐπιτροπὴ, ποῦ ἔγινε δεκτὸ ὁμόφωνα ἀπὸ τὴ Γενικὴ Συνέλευση, ὡς ἀπόφαση ἀριθ. 2180

3. GAOR, ὅπ. παρ., σσ. 450-454.

4. Yearbook 1961, σσ. 55-60 καὶ DOC. A/C.3/L.366.

5. Yearbook 1960, σσ. 449-450, 508-509, 518-522 καὶ 524.

6. Yearbook 1964, σσ. 446-447, καὶ Yearbook 1966, σσ. 558-559.

7. DOC. A/C.3/L.1055, Yearbook 1962, σσ. 346-347.

8. Yearbook 1962, σ. 352 καὶ Yearbook 1960, σσ. 498-499.

2. GAOR, ὅπ. παρ., σσ. 48-49.

(XX). Η απόφαση συνιστούσε τήν παραρτέα μελέτη του σχεδίου τής Σύμβασης 'Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.⁹

Επίσης, μαζί με τήν Ουγγαρία υπέβαλε στήν ίδια Έπιτροπή σχέδιο απόφασης γιά τόν περιορισμό τών φυλετικών διακρίσεων, ενώ πολύ πριν είχε ψηφίσει παρόμοια απόφαση σχετικά με τις φυλετικές διακρίσεις στά υπό κηδεμονίαν εδάφη [άρθρ. 1536 (XVI)].¹⁰

Πιό πρόσφατα, ή 'Ελλάδα υποστήριξε τή Συνθήκη τών Οικονομικών, Κοινωνικών, Έκπολιτιστικών Δικαιωμάτων και τή Διάσκεψη τών Δικαιωμάτων του Πολίτη που συγκλήθηκε στήν Τεχεράνη από τίς 22 'Απριλίου ός τίς 13 Μαΐου 1968 (Έλαβαν μέρος 84 χώρες). Η διάσκεψη αυτή μαζί με τήν Έπίσημη Διακήρυξη έψηφισε άλλα έκοισι τέσσερα (24 σχέδια που όλα μαζί υιοθετήθηκαν από τή Γενική Συνέλευση και ένωματώθηκαν στήν απόφαση άριθ. 2442 (XXII)).¹¹

Τό πρόβλημα τών προσφύγων: Θά πρέπει εδδ νά σημειωθεί ιδιαίτερα ότι ένα διεθνές θέμα γιά τό όποιο ή 'Ελλάδα έδειξε ειδικό ενδιαφέρον και μάλιστα απέριωρε πολλή ενεργητικότητα. είναι τό πρόβλημα τών προσφύγων.

Γιά τήν 'Ελλάδα, βέβαια, τό θέμα αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό δεδομένου ότι άπασχολεί τήν ίδια επί δεκαετίες, όπωσ τό πρόβλημα με τούς πρόσφυγες τής Μ. 'Ασίας, με τούς πρόσφυγες τής Ρωσίας και τής Ρουμανίας, με τούς πρόσφυγες τής Αιγύπτου, με τούς πρόσφυγες του άναρτοπολέμου που κατέφυγαν στις κομμουνιστικές χώρες. 'Υπάρχει ακόμη σήμερα τό πρόβλημα τών προσφύγων τής Κύπρου κι ακόμα τών όμογενών τής Τουρκίας (Κωνσταντινούπολη).

Σέ ένδειξη του ενδιαφέροντός της γιά τούς πρόσφυγες αλλά και τής σταθερής πολιτικής της πάνω στο θέμα αυτό, ή 'Ελλάδα ειδικότερα:

(α) Συνέχισε, κατά τή δεκαετία που εξετάζουμε εδδ, νά άντιπροσωπεύεται στήν Έκτελεστική Έπιτροπή του προγράμματος του 'Αρμοστή τών 'Ηνωμένων Έθνών γιά τούς πρόσφυγες.¹²

(β) Στήν τρίτη Έπιτροπή τής δεκάτης πέμπτης Συνόδου υποστήριξε ότι θά έπρεπε νά καθιερωθεί ένα «Παγκόσμιο Προσφυγικό Έτος» γιά τούς έξής σκοπούς: 1) Νά ένθαρρύνει πρόσθετες οικονομικές εισφορές από κυβερνήσεις, έβελοντικούς οργανισμούς, κτλ. 2) Νά έλύσει τό ένδιαφέρον γύρω από τό προσφυγικό πρόβλημα, 3) Νά ένθαρρύνει ακόμη τήν άνεύρεση πρόσθετων ευκαιριών γιά μόνιμες λύσεις στο θέμα τών προσφύγων, όπωσ είναι ό εκούσιος επαναπατριτισμός, ή επανεγκατάσταση ή άπορ-

ρόφηση πάνω σε καθαρά ανθρωπιστικές βάσεις και πάντα μετά τήν ελεύθερα εκφρασμένη επιθυμία τών ίδιων τών προσφύγων.¹³

(γ) Έλαβε μέρος στο «Παγκόσμιο Προσφυγικό Έτος» μαζί με άλλες 97 χώρες. Η απόφαση που υποστήριξε και ή 'Ελλάδα, άριθ. 1562 (XV), εξέφραζε τήν έλλίδα ότι όλοι οι λαοί θά λάβουν όπώνη τους τό πρόβλημα τών προσφύγων και τήν άναγκη γιά συνεχείς και σταθερές προσπάθειες γιά μιá οριστική λύση.¹⁴

(δ) Έλαβε μέρος στα συνέδρια τά σχετικά με τήν κατάσταση και τό νομικό καθεστώς τών προσφύγων καθώς και τή διεθνή προστασία τους. 'Υπέβαλε ενδιαφέρουσες τροποποιήσεις στο Πρωτόκολλο σχετικά με τήν ίθαγένεια τών προσφύγων και προσχώρησε σ' αυτό τό 1967.¹⁵

(ε) Βοήθησε αδιάλειπτα τούς πρόσφυγες τής Παλαιστίνης, Τυνησίας, Μαρόκου και γενικότερα τήν άποστολή του 'Αρμοστή γιά τούς πρόσφυγες τής Παλαιστίνης.

(στ) Έκτός από τίς προτάσεις της γιά τή βελτίωση τών εργασιών του 'Αρμοστή,¹⁶ μαζί με 13 άλλες χώρες, υπέβαλε στήν τρίτη Έπιτροπή σχέδιο απόφασης, άριθ. 2157 (XXI), ή όποια μεταξύ τών άλλων ζητούσε από τόν 'Αρμοστή του ΟΗΕ νά φροντίσει γιά μόνιμες λύσεις σε ό, τι άφορά τόν επαναπατριτισμό τών προσφύγων και τήν άποκατάσταση τους στή χώρα, όπου βρήκαν άσυλο.¹⁷

'Υποστήριξε επίσης τήν απόφαση άριθ. 2052 (XX), ή όποια καλούσε όλα τά μέλη νά βοηθήσουν τήν εργασία του 'Αρμοστή γιά τούς πρόσφυγες τής Παλαιστίνης και επεβράδυνε τήν άποστολή τής 'Αρμοστίας στή Μέση 'Ανατολή μέχρι 30 'Ιουνίου 1969.¹⁸

Από τά παραπάνω διαγράφεται μιá σαφής άντιαποικιακή θέση τής 'Ελλάδας, που σε πολλές περιπτώσεις εκφράζεται όχι μόνο με μιá ένδοική ψήφο κατά τής άποικιοκρατίας αλλά και με μιá πιο δραστήρια μορφή είτε με τήν ύποβολή σχετικών προτάσεων, είτε με τή συνυποβολή όλόκληρων σχεδίων άποφάσεων. Η άντιαποικιακή αυτή θέση τής 'Ελλάδας αναφέρεται ειδικότερα τόσο στο σεβασμό τών ανθρωπίνων δικαιωμάτων όσο και στη δημιουργία άνεκτών πολιτικών και κοινωνικοοικονομικών συνθηκών διαβίωσης τών άποικιακών λαών ή τών προσφύγων στις διάφορες χώρες. Γιά τήν επικήρτηση τέτοιων άρχών δέν διατάζει νά συνεργάζεται και με χώρες του άνατολικού συνασπισμού, όπωσ λ.χ. με τήν Ουγγαρία.

13. Yearbook 1960, σσ. 357-359.

14. Στο ίδιο, σ. 360.

15. Document 1968, σ. 529.

16. Documents, A/C.3/L.1029, A/C.3/L.864 και Yearbook 1960, σσ. 362-364, Yearbook 1961, σσ. 331-338, Yearbook 1962, σσ. 143, 360, Yearbook 1967, σ. 481.

17. Yearbook 1966 σσ. 401-405.

18. Yearbook 1965, σσ. 226-227.

9. Yearbook 1965, σ. 485 και DOC. A/C.3/L.1321, REV. 1, DOC A/6173.

10. DOC. A/C.3/L.1244 και Yearbook 1966, σ. 318.

11. Yearbook 1960, σσ. 468-469.

12. Yearbook 1961, σ. 708 και Yearbook 1964, σ. 324.

Τέλος, από τις αποφάσεις που ευνόησε προκύπτει ότι η 'Ελλάδα υποστηρίζει την επέμβαση του ΟΗΕ στα θέματα των προσφύγων και της αυτοδιάθεσης των άποικιακών λαών καθώς και τη συνεργασία των δυνάμεων κατοχής με τα αρμόδια όργανα του 'Οργανισμού για το σκοπό αυτό.

3. περιπτωσιακή πολιτική: συνέπεια και απόκλιση από τις επίσημα διακηρυγμένες θέσεις

Στά προηγούμενα αναφέρθηκαν ένδεικτικά μερικές σημαντικές αποφάσεις της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ, οι όποιες διαγράφουν κάπως τα πλαίσια μέσα στα οποία θα περίμενε κανείς να κινηθεί ή 'Ελλάδα εκφράζοντας έτσι μία συμπεριφορά σύμφωνη με τις δικές της επίσημες διακηρύξεις και κοινοτήτες.

Οι περιπτώσεις που η 'Ελλάδα συμπεριφέρθηκε σύμφωνα με τις παραπάνω αναφερθείσες γενικές διακηρύξεις δεν ήταν βέβαια λίγες. 'Εδοθ' θα πρέπει να διευκρινισθεί ότι με τον όρο «σύμφωνη συμπεριφορά» δεν εννοούμε συμμόρφωση της 'Ελλάδας σέ ότι αφορά θέματα της έσωτερικής της πολιτικής, όπως τ'α ανθρώπινα δικαιώματα, τ'α οποία τόσο ώμα παραβιάστηκαν κατά την περίοδο της δικτατορίας (1967-1974). 'Εννοούμε τη στάση της αναφορικά με αποφάσεις που έχουν σχέση με την πολιτική άλλων χωρών. 'Ετσι, όταν π.χ. ανέκυψε ή διαφορά ανάμεσα στη Νότια 'Αφρική και τη Λιβερία, την Αιθιοπία και άλλες αφρικανικές χώρες σχετικά με την ύπαρξη ή μη «έντολης» στο έδαφος της Νοτιοδυτικής 'Αφρικής, ή 'Ελλάδα υποστήριξε ότι το θέμα θα έπρεπε να λυθεί όχι με διαπραγματεύσεις αλλά με προσφυγή στο Διεθνές Δικαστήριο.¹⁹

'Ως προς το πρόβλημα των φυλετικών διακρίσεων στη Νότια 'Αφρική, υποστήριξε την απόφαση αριθ. 1598 (XV), ή οποία κατεδίκασε την πολιτική του «άπαρτχάιντ» σάν κατάφωρη παραβίαση του καταστατικού χάρτη του ΟΗΕ και της Παγκόσμιας Διακήρυξης των 'Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, και κατέληγε ότι ή συνέχιση της έθετε σ' κίνδυνο την παγκόσμια ειρήνη και ασφάλεια.²⁰ Μέ την ίδια συνέπεια ψήφισε την απόφαση αριθ. 1702 (XVI) που ήταν σχετική με την εγκαθίδρυση Ειδικής 'Επιτροπής για τή Νοτιοδυτική 'Αφρική, που θά έπαιρνε μέτρα για την προοδευτική πορεία της περιοχής προς πλήρη ανεξαρτησία.²¹

Στό Οικονομικό και Κοινωνικό Συμβούλιο πήρε ενόικη θέση πάνω στην απόφαση αριθ. 1164 (XVI), ή οποία καλούσε τή Γενική Συνέλευση να αποφασίσει για τήν εφαρμογή των αποφάσεών της

από τήν Κυβέρνηση της Νότιας 'Αφρικής. Τήν απόφαση αριθ. 2142 (XXI) επίσης που κατεδίκασε τή φυλετική διάκριση και τήν πολιτική του «άπαρτχάιντ» όπουδήποτε ύπρχε.²²

Μία άλλη περίπτωση που ή 'Ελλάδα συμπεριφέρθηκε σύμφωνα με τής γενικές της διακηρύξεις, ήταν ή υποστήριξη της ανεξαρτησίας των Γιβραλτάρ, Ν. Γουίνεας, Φίτζι, 'Αντεν, Ν. Ροδεσίας, Ρουάντα Ουρουντι, Ταγκανίκας, Ναουρι, 'Ομάν, νήσων Φάλκλαντ, που ήταν κάτω από βρετανική διοίκηση κ.ά. Ψήφισε επίσης τήν απόφαση αριθ. 2395 (XXI-Π), ή οποία κατεδίκασε τόσο τήν άρνηση της Πορτογαλίας να έλευθερώσει τής χώρες που ής υπό τήν κηδεμονία της, όσο και τήν παραβίαση από μέρους της τής έδαφικής άκραιότητας όρισμένων αφρικανικών χωρών.²³

Παρακολουθώντας τήν πολιτική που ακολούθησε ή 'Ελλάδα και τή συμπεριφορά που έδειξε σέ πολλές περιπτώσεις, παρατηρούμε μία τάση για «διαφοροποίηση» ή «απόκλιση» από τής θέσεις που είχαν γίνει δεκτές σάν «γενική πολιτική». Αδτή ή «απόκλιση» δεν συμβιβάζεται πάντοτε με τής επίσημες διακηρύξεις άρχων, που έγιναν από τήν ελληνική αντιπροσωπεία σέ προηγούμενες Γενικές Συνελεύσεις του ΟΗΕ ή άλλα όργανα του 'Οργανισμού καθώς και τής σχετικές αποφάσεις των όργανων αυτών, τόσο όποιες ή ελληνική αντιπροσωπεία είχε ψηφίσει.

'Η «απόκλιση» γίνεται φανερή είτε με μία «άρνητική θέση» ως προς τό σχέδιο απόφασης, που θά ευνόουσε κάποια λύση στό συγκεκριμένο πρόβλημα είτε με μία «άποχή» από τήν ψηφοφορία για τήν τελική απόφαση ως προς τό θέμα που συζητήθηκε.

'Η διαπίστωση τής «απόκλισης» που αναφέρθηκε, όπως άλλωστε φαίνεται και από τούς πίνακες του παραθέστω στο κείμενο, δεν έχει τό χαρακτηριστήρα τής γενικότητας αλλά στηρίζεται στην παρατήρηση ενός σημαντικού άριθμου σχετικών αποφάσεων του 'Οργανισμού και κατά συνέπεια έχει ένδεικτικό χαρακτήρα. Παράλληλα, για να διαφανεί, όπως σημείωσαμε παραπάνω, άν οι ένδεχόμενες άλλαγές των θέσεων τής ελληνικής αντιπροσωπείας στόν ΟΗΕ ακολούθουν τής άλλαγές που συνέβησαν στην πολιτική ήγεςία της χώρας, γίνεται διάκριση των αποφάσεων σέ τρεις περιόδους: 1960-63, 1964-66, και 1967-68 που αντίστοιχουν σέ τρεις σημαντικές κυβερνητικές μεταβολές. Ειδικότερα: τά αποτελέσματα τής έρευνας για κάθε μία περίοδο χωριστά είναι τά ακόλουθα:

19. *Yearbook 1960*, σσ. 468-469.

20. *Yearbook 1964*, σσ. 150-151 και *Yearbook 1963*, σ. 467.

21. *Yearbook 1961*, σ. 466.

22. *Yearbook 1966*, σσ. 438-439, 447-448, 114-116 και *Yearbook 1965*, σσ. 562-570, 574-576.

23. *Yearbook 1968*, σ. 803.

A' Περίοδος 1960-63

Ἡ Ἑλλάδα ἀπέσχε ἀπὸ τὴν ψηφοφορία: γιὰ τὴν ἀπόφαση ἀριθ. 1747 (XVI), ποὺ ἦταν σχετικὴ μὲ τὰ μέτρα ποὺ ἔπρεπε νὰ λάβει ἡ Διοίκηση στὴ Ν. Ροδεσία, τὴν ἀπόφαση ἀριθ. 1755 (XVII), σχετικὴ μὲ τὸ λαὸ τῆς Ζάμπιας, τὴν ἀπόφαση ἀριθ. 1760 (XVII), ποὺ ζητοῦσε τὴν ἄμεση ἐφαρμογὴ τῆς ἀπόφασης 1747.²⁴ Σὲ ὄλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ἡ «Διοίκηση» ἦταν ἡ Ἀγγλία καὶ οἱ ἀποφάσεις τῆς Γενικῆς Συνέλευσης στρέφονταν ἐναντίον τῆς. Ἡ Ἑλλάδα ἀπέσχε στὴ λήψη τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν πα-

ρὸλο ὅτι ἡ ἴδια εἶχε ἐρθεῖ σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν Ἀγγλία ὑπερασπιζοντας τὸν ἀγῶνα τῶν Κυπρίων, καὶ μάλιστα ζήτησε συμπαράσταση ἀπὸ πολλὲς ἄλλες χῶρες.

Ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας στρέφονταν κι ἄλλες ἀποφάσεις, ὅπως: ἡ 1883 (XVII) καὶ 1889 (XVII), ποὺ καλοῦσαν τὴν Ἀγγλία νὰ ἐγκαταστήσει πλήρη ἀντιπροσωπευτικὴ κυβέρνησις στὸ ὑπὸ τὴν κηδεμονία τῆς ἀκόμη, τότε, ἔδαφος τῆς Ν. Ροδεσίας καὶ νὰ συγκαλέσει σὲ Ἐθνικὴ Συνέλευσις ὅλα τὰ πολιτικὰ κόμματα τῆς ἴδιας χώρας.²⁵ Γιὰ τὶς ἀποφάσεις αὐτὲς

24. Yearbook 1962, σσ. 480-481.

25. Yearbook 1963, σσ. 92-93, 490-491 καὶ Yearbook 1965, σσ. 614-615.

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ 1. Ψῆφοι Ἑλλάδας καὶ ΗΠΑ σὲ θέματα ἀποικοικιοποίησης καὶ ἀνθρώπινου δικαιωμάτων

(Περίοδος α')

Χρόνος	Ἀριθμὸς ἀπόφασης	Ἀντικείμενο ἀποφάσεων	Ἑλλάδα		ΗΠΑ				
			Ὑπέρ	Κατὰ	Ἀποχή	Ὑπέρ	Κατὰ	Ἀποχή	
1960	1514	Διακήρυξις γιὰ τὴν Ἀνεξαρτησία τῶν ἀποικιακῶν λαῶν							
	1568	Ἀποδοκιμασία τοῦ ἀπαρτχάνει στὴ Νοτιοδυτικὴ Ἀφρικὴ	X						X
	1596	Σύσταση Ἐπιτροπῆς γιὰ τὸ θέμα τῆς βοήθειας πρὸς τὴ Νοτιοδυτικὴ Ἀφρικὴ	X			X			
	1607	Διασπορὰ πληροφοριῶν τοῦ ΟΗΕ στὶς ἀποικιακὲς χῶρες	X			X			
1961	1745	Εἰδικὴ πολιτικὴ ἐπιτροπὴ γιὰ τὴν ἐξέταση τῆς ἀποικιακῆς πολιτικῆς στὴ Ν. Ροδεσία		X			X		
	1747	Χορήγηση ἀμνηστίας στοὺς πολιτικοὺς καταδικῶν τῆς Ν. Ροδεσίας			X				X
	1755	Ἀνεξαρτησία γιὰ τὸ λαὸ τῆς Ζαμπάμπουε		X			X		
	1761	Καταδίκη κρατῶν ποὺ συναλλάσσονται μὲ τὴ Ν. Ἀφρικὴ		X			X		
1962	1807	Καταδίκη τῆς Πορτογαλίας. Ἐκτέλεσις ἀπόφασης τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας			X		X		
	1819	Καταδίκη τῆς ἀποικιακῆς πολιτικῆς τῆς Πορτογαλίας στὴν Ἀγκόλα			X		X		
1963	1883	Ἐγκαθίδρυσις πλήρους ἀντιπροσωπευτικῆς διακυβέρνησης στὴ Ν. Ροδεσία			X				X
	1889	Σύγκλησις Συνταγματικῆς Συνέλευσης στὴ Ν. Ροδεσία			X		X		
	1899	Λήψη μέτρων ἀπὸ κάθε μέλος ἢ συλλογικὰ κατὰ τῆς Ν. Ἀφρικῆς	X				X		
	1913	Λήψη μέτρων ἀπὸ τὸ Συμβούλιο Ἀσφαλείας γιὰ ἐξέτασι τῆς πορτογαλικῆς ἀποικιακῆς πολιτικῆς			X				X
	1948	Ἐπιτροπὴ γιὰ τὸ ἔδαφος τοῦ Ὀμάν	X						X
	1956	Ἐφαρμογὴ τῆς διακήρυξης γιὰ τὴν ἀπονομὴ ἀνεξαρτησίας στοὺς ἀποικιακοὺς λαοὺς	X				X		
	1970	Συνέχισις ἀναζήτησης πληροφοριῶν γιὰ τὰ ὑπὸ κηδεμονίαν ἔδαφῃ			X				X
	1972	Ἀπόλυσις πολιτικῶν κρατουμένων στὸ Ἄντεν		X			X		
Σύνολο	18 ἀποφάσεις		6	4	8	2	9	7	

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ 2. Ψῆφοι Ἑλλάδας καί ΗΠΑ σέ θέματα ἀποικιοποίησης καί ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων

(Περίοδος β)

Χρόνος	Ἀριθμός ἀπόφασης	Ἀντικείμενο ἀποφάσεων	Ἑλλάδα			ΗΠΑ		
			Υπερ	Κατά	Ἀποχή	Υπερ	Κατά	Ἀποχή
1965	2012	Ἀποχή Ἡν. Βασιλείου ἀπό τή μονομερή ἐφαρμογή τῆς διακήρυξης τῆς ἀνεξαρτησίας γιά τή Ν. Ροδεσία	X			X		
	2022	»	X			X		
	2024	»	X			X		
	2054A	Καταδίκη κρατῶν πού συναλλάσσονται μέ τή Ν. Ἀφρική	X				X	
	2065	Ἀνεξαρτησία τῶν Νήσων Φάλκλαντ	X					X
	2066	Ἀνεξαρτησία τῆς νήσου Μαιουρίτου	X					X
	2068	Ἀνεξαρτησία τῶν Νήσων Φιτζι	X				X	
	2072	Ἀνεξαρτησία τῆς Ἰσπανικῆς Σαχάρας	X					X
	2073A	Ἀνεξαρτησία καί ἀπόλυση τῶν καταδίκων τοῦ Ὁμάν	X				X	
	2105	Καταδίκη παραβίασης τῶν δικαιωμάτων τῶν ἀποικιακῶν λαῶν					X	
	2107	Καταδίκη τῆς πορτογαλικῆς ἀποικιακῆς πολιτικῆς	X		X		X	
	2112	Καταδίκη γιά τήν ἄρνηση ἐφαρμογῆς τῆς ἀπόφασης περί ἀνεξαρτησίας τῆς Ν. Γουινέας	X					X
	1966	2138	Ἀνεξαρτησία τοῦ λαοῦ τῆς Ζιμπάμπουε	X				
2151		Καταδίκη τῆς ἀποικιακῆς πολιτικῆς πού ἐφαρμόζεται ἀπό Ν. Ἀφρική, Πορτογαλία, Ἡν. Βασιλεῖο	X					X
2183		Ἀνεξαρτησία τοῦ Ἄντεν	X				X	
2189		Καταδίκη τῆς πολιτικῆς τῶν Ἀρχῶν στά ὑπό κηδεμονία ἐδάφη	X				X	
2202		Καταδίκη τοῦ ἀπαρτχάντ καί ὅσων ὑποστηρίζουν τή Ν. Ἀφρική						X
2226		Ἀνεξαρτησία τῶν Νήσων Ναουρί	X					X
2227		Διακήρυξη ἀνεξαρτησίας καί ἐφαρμογῆς τῆς στούς λαοῦς τῶν Παπούα καί Ν. Γουινέας			X			X
2228		Ἀνεξαρτησία τῆς Σομαλίας	X					X
2229		Ἀνεξαρτησία τῆς Ἰσπανικῆς Σαχάρας			X			X
2230		Ἀνεξαρτησία τῆς Ν. Γουινέας	X					X
2238		Λήψη δημοκρατικῶν μέτρων ἀπό τίς Ἀρχές τοῦ Ὁμάν	X				X	
Σύνολο	23 ἀποφάσεις		19	0	4	3	8	12

ἡ Ἑλλάδα δέν πῆρε μέρος στήν ψηφοφορία.

Ἄ π ἔ σ χ ε ἐπίσης ἀπό τήν ψηφοφορία γιά τήν ἀπόφαση ἀριθ. 1879 (XVII), ἡ ὁποία κατεδίκασε τόν ἀποικιακό πόλεμο τῆς Πορτογαλίας ἐναντίον τῆς Ἀγκόλας, τήν ἀπόφαση ἀριθ. 1913 (XVIII), πού ζητοῦσε ἀπό τό Συμβούλιο Ἀσφαλείας νά ξεετάσει ἀμέσως τό πρόβλημα τῶν ἐδαφῶν πού ἦσαν κάτω ἀπό πορτογαλική κηδεμονία καί τήν ἀπόφαση ἀριθ. 2107 (XX), πού «κατεδίκασε» τόσο τήν πορτογαλική ἀποικιακή πολιτική, ὅσο καί τήν ἐπίμονη ἄρνηση τῆς Πορτογαλίας νά συμμορφθεῖ πρὸς τίς ἀποφάσεις τῆς Γενικῆς Συνέλευσης.²⁶

Σχετικά μέ τό νοτιοαφρικανικό πρόβλημα πού ταλάνιζε καί ταλανίζει ἀκόμα τό Διεθνή Ὁργανι-

σμό, ἡ Ἑλλάδα δέν πῆρε μέρος στήν ψηφοφορία γιά τήν ἀπόφαση ἀριθ. 1899 (XVIII), ἡ ὁποία ἀποφάσισε τή διατήρηση τοῦ προβλήματος γιά τήν ἐπόμενη ἡμερήσια διάταξη. Ἡ ἀπόφαση αὐτή στάθηκε ιδιαίτερα σημαντική, γιατί ἐπέσυρε τήν προσοχή τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας στό θέμα τῆς Ν. Ἀφρικῆς καί πρότρυνε τά μέλη νά ἀπόσχουν ἀπό κάθε προμήθεια στρατιωτικοῦ ὕλικου ἢ πετρελαίου πρὸς τή Ν. Ἀφρική ἀλλά καί ἀπό κάθε ἐνέργεια πού θά παρεμπόδιζε τήν ἐφαρμογή τῆς παραπάνω ἀπόφασης.²⁷

Ἡ ἀπόκλιση ἀπό τή «γενική πολιτική» φθάνει στό ἀπόγειό της κατά τήν περίοδο αὐτή, ὅταν ἡ Ἑλλάδα ἐδῶσε ἄρνητική ψῆφο σέ ἀποφάσεις πού στρέφονταν ἐν τούτοις κατά τῆς ἀποικιοκρατίας,

26. Yearbook 1963, σσ. 490-491, 92-93 καί Yearbook 1965, σσ. 614-615.

27. Yearbook 1963, σσ. 100-109, καί 466-467.

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ 3. Ψήφοι Έλλάδας και ΗΠΑ σέ θέματα άποικιοποίησης και ανθρωπίνων δικαιωμάτων

(Περίοδος γ ')

Χρόνος	Αριθμός άποφάσεως	Αντικείμενο αποφάσεων	Έλλάδα		ΗΠΑ		
			Υπέρ	Κατά	Υπέρ	Κατά	
1967	2248	Άνεξαρτησία τής Νοτιοδυτικής Άφρικής	X			X	
	2262	Κατάσταση τής άποικίας στή Ν. Ροδεσία	X			X	
	2270	Καταδίκη Πορτογαλίας και τών συμμάχων της στό NATO			X	X	
	2302	Άνεξαρτησία του Όμάν	X			X	
	2311	Σύσταση Έπιτροπών γιά διευκόλυνση τής εφαρμογής τών αποφάσεων τής Γεν. Συνέλευσης	X			X	
	2350	Άνεξαρτησία τών Νήσων Φίτζι	X		X		
	2353	Άνεξαρτησία του Γιβραλτάρ	X			X	
	2356	Άνεξαρτησία τής Γαλλικής Σομαλίας	X			X	
	2357	Άνεξαρτησία τών Παρθένων νήσων (όπο άμερικανική διοίκηση)			X	X	
	2379	Άπονομή άνεξαρτησίας στό λαό τής Ζιμπάμπουε	X			X	
	2383	Καταδίκη τής άποικιακής πολιτικής τής Ν. Άφρικής, Πορτογαλίας, Ήνωμένου Βασιλείου	X			X	
	2394	Καταδίκη τής άποικιακής πολιτικής τής Ν. Άφρικής στή Ναμίμπια	X			X	
	2395	Καταδίκη τής άποικιακής πολιτικής τής Πορτογαλίας στή Ν. Άφρική	X			X	
	2396	Καταδίκη του άπαρτχάιντ ός εγκλήματος κατά τής ανθρωπότητας	X			X	
1968	2422	Έκκληση γιά τή διαβίβαση πληροφοριών από τά υπό κηδεμονίαν εδάφη	X			X	
	2425	Καταδίκη τής εκμετάλλευσης τών υπό κηδεμονίαν εδαφών	X			X	
	2427	Καταδίκη τής μη εφαρμογής τής άποφ. 1514 (XV) από τίσ άρχές τής Ν. Γουινέας			X	X	
	2429	Καθορισμός του τέλους τής άποικιακής εξάρτησης του Γιβραλτάρ	X			X	
	2439	Καταδίκη όλων τών κυβερνήσεων που διατηρούν σχέσεις με τή Ν. Άφρική			X	X	
	2443	Ένδιαφέρον γιά τήν παραβίαση τών ανθρωπίνων δικαιωμάτων στα καταληφθέντα από τό Ίσραήλ άραβικά εδάφη	X			X	
	Σύνολο	20 αποφάσεις	16	0	4	0	6

όπως ή άπόφαση αριθ. 1745 (XVI) που ζητούσε νά μελετηθεί από τήν Εϊδική Έπιτροπή, που έδρευε εκεί, ή άνησυχητική κατάσταση, που είχε δημιουργηθεί στό έδαφος τής Ν. Ροδεσίας,²⁸ και ή άπόφαση αριθ. 1861 (XVIII) που ζητούσε από τό Συμβούλιο Άσφαλείας νά λάβει τά άπαραίτητα μέτρα, τά όποια νά εξασφαλίζουν τή συμμόρφωση τής Ν. Άφρικής στίς αποφάσεις τής Γενικής Συνέλευσης. Ταυτόχρονα, ή άπόφαση εξέφραζε τή λύπη τής Γεν. Συνέλευσης γιά τά μέλη εκείνα, που με τίσ ενέργειές τους ενθάρρυναν τήν κυβερνήση τής Ν. Άφρικής νά συνεχίζει τήν πολιτική τών φυλετικών διακρίσεων.²⁹ Τέλος, ταυτίζοντας τή θέση της με τίσ άποικιακές δυνάμεις ή Έλλάδα καταψήφισε τήν άπόφαση αριθ. 1972 (XVIII), ή όποία πρότρεπε τήν κυβέρνηση του Ήν. Βασιλείου νά λάβει συγκεκριμένα μέτρα γιά τήν πολιτική όμαλοποίηση και εξομάλυνση τής κατάστασης στό Άντεν,³⁰ ενώ όν έλαβε κών

μέρος στήν ψηφοφορία γιά τήν άπόφαση αριθ. 1724 (XVI), που αναγνώριζε τό δικαίωμα αυτοδιάθεσης και άνεξαρτησίας στόν άλγερινό λαό και καλούσε τά μέρη, δηλαδή τή Γαλλία και τούς εκπρόσωπους του άλγερινού λαού, νά άρχίσουν μεταξύ τους διαπραγματεύσεις.³¹

Β' Περίοδος 1964-66

Κατά τή δεύτερη περίοδο, ή Έλλάδα σημείωσε άποχές στήν ψήφιση αποφάσεων, όπως οί αριθ. 2226 (XXI) και 2227 (XXI), σχετικές με τήν άπελευθέρωση από τούς Άγγλους τών εδαφών τών Ναουζί, Παπούα και Ν. Γουινέας,³² όσο γινόταν νωρίτερα, καθώς και ή αριθ. 2117 (XXI), που όποβλήθηκε στήν Γενική Συνέλευση από τήν Τρίτη Έπιτροπή και καλούσε όλες τίσ κυβερνήσεις νά εντείνουν τόν άγώνα τους εναντίον τών φυλετικών διακρίσεων και τής πολιτικής του άπαρτχάιντ.³³

28. Yearbook 1961, σ. 435.

29. Yearbook 1966, σσ. 543-548.

30. Yearbook 1963, σ. 452.

31. Yearbook 1961, σ. 435.

32. Yearbook 1968, σ. 569.

33. Yearbook 1966, σσ. 460-461.

Εἶναι ὅμως χαρακτηριστικό ὅτι σέ ἀντίθεση πρὸς τὴν προηγούμενη περίοδο ἡ Ἑλλάδα ὑποστήριξε τὶς ἀποφάσεις ἀριθ. 2523 (XX) καὶ 2183 (XXI) γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τοῦ Ἄντεν. Οἱ ἀποφάσεις αὐτὲς τόνιζαν τὴν ἀγγλικὴ εὐθὴν γιὰ τὴν καθυστέρηση ἀνομιῆς τῆς ἀνεξαρτησίας του.³⁴

Ψῆφισε ἀκόμη τὴν ἀπόφαση ἀριθ. 2054 (XX), πού καλοῦσε ὀρισμένα μέλη νά παύσουν τὴν ἐμπορικὴ συνεργασία τους μετ' τῆ Ν. Ἀφρικῆς,³⁵ καὶ τὴν ἀπόφαση ἀριθ. 2105 (XX), ἡ ὁποία ἀναγνώριζε στοὺς ἀποικιακοὺς λαοὺς τὴ νομιμότητα τοῦ ἀγώνα τους γιὰ τὴν ἐξάσκηση τοῦ δικαιώματος αὐτοδιάθεσης καὶ ἀνεξαρτησίας. Ἡ τελευταία αὐτὴ ἀπόφαση, πού ὑπῆρξε πολὺ προοδευτικὴ, καλοῦσε τὶς δυνάμεις τῆς ἀποικιοκρατίας νά παύσουν νά παραβιάζουν τὰ δικαιώματα τῶν λαῶν πού ζοῦσαν μετ' ἓνα ἢ ἄλλο τρόπο κάτω ἀπὸ τὸ ζυγὸ τους. Συνάμα καλοῦσε καὶ τὰ κράτη-μέλη τοῦ Ὄργανισμοῦ νά δώσουν ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ βοήθεια στὰ ἐθνικὰ κινήματα ἀπελευθέρωσης τῶν ἀποικιακῶν λαῶν.³⁶

Γ' Περίοδος 1967-68

Στὴν τελευταία χρονικὴ περίοδο πού ἐξετάζεται ἐδῶ (1967-1968) μιὰ ἀποχὴ ἀναφέρεται στὴν ἀπόφαση ἀριθ. 1807 (XVII), πού κατεδίκασε γιὰ πολλοστή φορὰ τὴ συμπεριφορὰ τῆς Πορτογαλίας ὡς ἀντιθετὴ στὸν Καταστατικὸ Χάρτη καὶ ζητούσε ἀπὸ τὸ Συμβούλιο Ἀσφαλείας νά λάβει ὅλα τὰ μέτρα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει τὴν συμμόρφωση τῆς Πορτογαλίας σ' ὅτι ἀφοροῦσε τὴν Ἀγκόλα καὶ τὰ ἄλλα ἐδάφη, πού ἦσαν κάτω ἀπὸ τὴν κηδεμονία τῆς.³⁷

Ἄλλη ἀποχὴ ἀναφέρεται στὴν ἀπόφαση ἀριθ. 2357 (XXII), πού εἶναι σχετικὴ μετ' τὴ ζητούμενη ἀνεξαρτησία ἐνὸς μεγάλου ἀριθμοῦ ἐδαφῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ οἱ Παρθένες Νῆσοι πού ἦσαν τότε ἀκόμη κάτω ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ κηδεμονία.³⁸ Ἀνάλογη εἶναι καὶ ἡ ἀπόφαση ἀριθ. 2427 (XXIII) γιὰ τὴ χορήγηση ἀνεξαρτησίας στὴ Ν. Γουϊνέα.

Τέλος, ἡ Ἑλλάδα δήλωσε ἀποχὴ γιὰ τὴν ψήφιση τῆς ἀπόφασης ἀριθ. 2433 (XXIII), ἡ ὁποία κατεδίκασε τὶς κυβερνήσεις πού συνέχιζαν διπλωματικές, πολιτιστικὲς, στρατιωτικὲς καὶ ἄλλες σχέσεις μετ' τῆ Ν. Ἀφρικῆς καὶ τῆ Ν. Ροδεσίας καὶ τὶς καλοῦσε νά διακόψουν κάθε σχέση μ' αὐτές.³⁹

4. διαχρονικὴ ἐξέλιξη

Ἄν συγκρίψουμε τὶς τρεῖς περιόδους, θά παρατηρήσουμε (βλ. πίνακα 4) σημαντικὴ ἐξέλιξη ἀπὸ τῆ

34. *Yearbook 1965*, σ. 562 καὶ *Yearbook 1966*, σ. 568.

35. *Yearbook 1965*, σσ. 111-113.

36. Στὸ ἴδιο, σσ. 553-554.

37. *Yearbook 1967*, σσ. 416-417.

38. Στὸ ἴδιο, σ. 688.

39. Στὸ ἴδιο, σ. 694.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ 4. Ποσοστὰ ἡ ψήφων τῆς Ἑλλάδας πού δόθηκαν σὲ θέματα ἀποικιοποίησης καὶ ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων κατὰ τὴ συζήτηση στὴ Γενικὴ Συνέλευση τοῦ ΟΗΕ

Χρονικὴ Περίοδος	% ὑπέρ	% κατὰ	% ἀποχὴ	N
1960-63	33,3	22,2	44,5	18
1964-66	82,6	00,0	17,4	23
1967-68	80,0	00,0	20,0	20
Σύνολο				61

μιὰ περίοδο στὴν ἄλλη σέ ὅτι ἀφορᾷ τὴ στάση τῆς Ἑλλάδας πάνω σὲ θέματα ἀποικιοποίησης καὶ ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων.

Στὴν πρώτη περίοδο (1960-63) παρουσίασε ἀφ' ἐνὸς σημαντικὸ ποσοστὸ ἀποχῆς (44,4%), καὶ ἀφ' ἑτέρου μεγάλο ποσοστὸ ἀρνητικῶν ψήφων (22,2%) γιὰ ἀποφάσεις. οἱ ὁποῖες βασικὰ ἐξέφραζαν τὶς ἀρχὲς πού ἡ ἴδια ἡ Ἑλλάδα εἶχε ἀποδεχθεῖ ἢ διακηρύξει σὲ ἄλλες περιπτώσεις.

Τὰ παραπάνω ποσοστὰ δείχνουν ἴσως ὅτι ἡ πικρὴ ἐμπειρία τοῦ Κυπριακοῦ Ἄγωνα ἐναντίου τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν ἄλλων ἀποικιοκρατικῶν δυνάμεων δὲν φαίνεται ν' ἄλλαξε σημαντικὰ τὴ στάση τῆς Ἑλλάδας ἀπέναντι ἀκριβῶς τῶν δυνάμεων ἐκείνων, οἱ ὁποῖες ἐπὶ τόσα χρόνια ἀρνήθηκαν τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Κύπρου.

Στὴ δεύτερη καὶ τρίτη περίοδο ἀφ' ἐνὸς ἠδενδίζεται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀρνητικῶν ψήφων καὶ μειώνεται πάνω ἀπὸ 50% τὸ ποσοστὸ τῶν ἀποχῶν σέ 17,4% καὶ 20,0% ἀντίστοιχα γιὰ κάθε περίοδο, καὶ ἀφ' ἑτέρου αὐξάνει τὸ ποσοστὸ τῶν ἐνδοικῶν ψήφων πού ἀπὸ 33,3% πού εἶναι στὴν πρώτη περίοδο ἀνέρχεται σέ 82,6% στὴ δεύτερη περίοδο καὶ σέ 80,0% στὴ τρίτη.

Ἡ ἐξέλιξη αὐτὴ μπορεῖ νά ἐρμηνευθεῖ σάν μείωση τοῦ βαθμοῦ ἀπόκλισης ἀπὸ τὶς διακηρυχθεῖσες ἀρχὲς καὶ συνεπῶς πιὸ κοντὰ στὴ «γενικὴ πολιτικὴ».

5. σύγκριση μετ' τὶς ψήφους τῶν ΗΠΑ καὶ τὶς ψήφους πού δόθηκαν γιὰ ἄλλα θέματα

Γιὰ νὰ ἐκτιμηθεῖ καλύτερα ἡ ἐξέλιξη αὐτὴ μέσα σὲ πραγματικὰ πολιτικὰ πλαίσια, θά γίνει σύγκριση τόσο μετ' τὶς ψήφους τῶν ΗΠΑ γιὰ κάθε μιὰ περίοδο ὅσο καὶ μετ' τὴ στάση τῆς Ἑλλάδας σὲ ἄλλα θέματα, ὅπως τοῦ ἀφοπλισμοῦ καὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ ΟΗΕ στὸ Κογκό, πού δέσποσαν ἐπίσης στὸν ΟΗΕ κατὰ τὴ δεκαετία τοῦ 60.

Παρατηρώντας τὸν πίνακα 5 βλέπουμε ὅτι οἱ ἀποχές τῶν ΗΠΑ αὐξάνουν ἀπὸ 38,9% σέ 52,3% στὴ δεύτερη περίοδο καὶ 70% στὴ τρίτη, ἐνῶ οἱ ἀντίστοιχες ἐλλληνικὲς ἀκολουθοῦν ἀντίθετη πορεία, δηλαδὴ ἀπὸ 44,4% σέ 17,4% καὶ 20,0%. Ἡ αὐξηση τῶν

άποχων ακολουθείται από μείωση των άρνητικών ψήφων. Τα ποσοστά τους κατεβαίνουν από 50,0%, σε 34,7%, στη δεύτερη περίοδο και σε 30,0%, στην τρίτη περίοδο. Η αντίθετη πορεία των ελληνικών θέσεων χαρακτηρίζεται από την παντελή ανυπαρξία άρνητικών ψήφων στη δεύτερη και τρίτη περίοδο.

Συγκρινόμενη η στάση της Ελλάδας με αυτή των ΗΠΑ παρουσιάζει μία σχετική απομάκρυνση, αν όχι ανεξαρτητοποίηση από την ηγέτιδα δύναμη, τουλάχιστο στα θέματα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Έτσι, φαίνεται ότι όσο μικρότερη γίνεται η απόκλιση από «τη γενική πολιτική», τόσο μεγαλύτερη τείνει να είναι η αποδόσμευση από τις επιταγές της συμπαχίας ή του ιδεολογικού συνασπισμού, όπου η Ελλάδα ανήκει.

Γιά την Ελλάδα, η αυτοδιάθεση των λαών υπήρξε θεμιτόδες ζήτημα εφαρμογής των αρχών του ανθρωπισμού, όπως έπανελλημένα έχει διακηρύξει. Στις αρχές αυτές αναμισβήτητα η Ελλάδα έχει κάποια παράδοση. Συνεπής σ' αυτή την παράδοση, πήρε πολλές φορές θέσεις μακριά από πολιτικές σκοπιμότητες. Ο παρακάτω πίνακας επιβεβαιώνει τοτο ως ένα βαθμό.

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ 5. Ποσοστά % ψήφων Ελλάδας και ΗΠΑ πάνω σε θέματα αποστοκιοποίησης και ανθρωπίνων δικαιωμάτων (1960-68)

Χρονική Περίοδος	Ελλάδα				ΗΠΑ		
	Υπέρ	Κατά	Απο- χή	N	Υπέρ	Κατά	Απο- χή
1960-63	33,3	22,2	44,4	18	11,1	50,0	38,9
1964-66	82,6	00,0	17,4	23	13,0	34,7	52,3
1967-68	80,0	00,0	20,0	20	00,0	30,0	70,0

Έδω ίσως ξαφνίσει η παρατήρηση ότι περί τό τέλος της εξεταζόμενης περιόδου, που συμπέπει με τά πρώτα χρόνια της δικτατορίας, η στάση της Ελλάδας στον ΟΗΕ δείχνει λιγότερο «φιλοαμερικανική» απ' ό,τι φαίνεται να ήταν στην αρχή της δεκαετίας. Γιά την εξήγηση του φαινομένου αυτού μπορούν να παρατηρηθούν τά ακόλουθα:

α. Βασικά, από πλευράς στατιστικής δεοντολογίας τό δείγμα των αποφάσεων που εμφανίζεται έδω ενδέχεται να μήν είναι απόλυτα αντιπροσωπευτικό.

β. Αν δεχτούμε ότι τό δείγμα είναι αντιπροσωπευτικό, τότε η αλλαγή αυτή ενδέχεται να όφείλεται στό γεγονός ότι στά πρώτα χρόνια της δικτατορίας η τότε κυβέρνηση ίσως ήθελε να επιδείξει μία στάση «ανεξαρτησίας», ή όποια θά τη διεκόλυσε στις ούσιαστικές παραχωρήσεις που ήθελε να κάνει στό Κυπριακό και σε άλλα θέματα.

Βέβαια, η περίοδος είναι πολύ μικρή, και δεν μπορεί να χαρακτηρίσει κανείς ολόκληρη την εξο-

τερική πολιτική της δικτατορίας στον ΟΗΕ. αν δεν εξετάσει ολόκληρη την έπταετία σε σχέση με την προηγούμενη ή την έπόμενη περίοδο.

γ. Έξ άλλου, δεν θά πρέπει να διαφύγει την προσοχή του έρευνήτη της περιόδου αυτής τό γεγονός τοτο: ότι σε μία εποχή, που χαρακτηρίζεται από τό τέλος της αποικιοκρατίας και την έναρξη διαλόγου και προσέγγισης μεταξύ των δύο μεγάλων ιδεολογικών συνασπισμών, η Αμερική δεν φαίνεται να υπήρξε τόσο πιεστική πάνω στις χώρες που τελούσαν κάτω από τη δική της ιδεολογική, πολιτική και οικονομική έπιρροή. Έτσι, άφηνε περιθώρια ελεύθερης έκφρασης κατά την ψηφοφορία στα "Ηνωμένα Έθνη και μάλιστα πάνω σε κάπως «άνωδυνα» θέματα, όπως η αυτοδιάθεση των λαών και τά ανθρώπινα δικαιώματα.

Πραγματικά, αν συγκρίνουμε τη στάση της Ελλάδας στα θέματα αυτά με εκείνη που τήρησε σε περισσότερο «πολιτικά» θέματα, όπως τό άφοπλισμού και της άποστολής του ΟΗΕ στό Κογκό, βλέπουμε (πίνακας 6) ότι τά ποσοστά των άποχων ή των άρνητικών ψήφων συμβαδίζουν με αυτά της Αμερικής. Ειδικότερα, για την άποστολή του ΟΗΕ στό Κογκό, που ως γνωστό τήν προώθησαν η Αμερική και τό ΝΑΤΟ, η Ελλάδα έδωσε τό ίδιο ποσοστό ευνόικων ψήφων όσο και οι ΗΠΑ. Ός ένα βαθμό ή στάση της Ελλάδας στό θέμα αυτό επηρεάστηκε προφανώς και από τό γεγονός ότι υπήρχαν άρκετοί Έλληνες στό Κογκό (όπως άλλωστε και στη Ροδεσία και τη Νότια Αφρική), και η παρουσία του ΟΗΕ θά ήταν όπωσδήποτε εγγύηση για την ασφάλειά τους.

Στά θέματα του άφοπλισμού έμφανέστατα συμβάδισε με την Αμερική, ή όποια υποστήριζε τό γενικό και πλήρη άφοπλισμό. Η τυφλή όμως ύπακοή στα κελεύσματα μιας μεγάλης Δύναμης, όπως οι ΗΠΑ, και τό ιδεολογικό συνασπισμό στον όποίο ανήκε, όδήγησε την Ελλάδα αν και μή πυρηνική χώρα να καταναφίσει μαζί με τις ΗΠΑ την άπόφαση άριθ. 1653 (XVI), ή όποια διακήρυξε: «Α Η χρήση πυρηνικών όπλων είναι αντίθετη προς τό πνεύμα, τό γράμμα και τους σκοπούς των "Ηνωμένων Έθνών και σάν τέτοια (άποτελεί) παραβίωση του Καταστατικού Χάρτη. Η χρήση των πυρηνικών και θερμοπυρηνικών όπλων... είναι αντίθετη προς τους κανόνες του Διεθνούς Δικαίου, τίς άρχές του ανθρωπισμού και άκόμη έναντίον του ανθρωπίνου γένους.»⁴⁰

Έπίσης, ακολουθώντας προφανώς την άμερικανική πολιτική δεν υποστήριξε τη Συμφωνία ή όποια ανάμεσα στ' άλλα εξομοίωσε τίς ύπόγειες πυρηνικές δοκιμές με αυτές στην άτμόσφαιρα, στό διάστημα και στό βαθμό.⁴¹

40. Yearbook of the UN, 1961, σ. 30.

41. Yearbook of the UN, 1962, σ. 21 και 23-25.

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ 6. Ποσοστά %, ψήφων Ἑλλάδας καὶ ΗΠΑ σέ θέματα ἀφοπλισμοῦ, ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ ἀποστολῆς τοῦ ΟΗΕ στό Κογκό

Θέματα	Ἑλλάδα			ΗΠΑ			
	N	Ὑπέρ	Κατά	Ἀποχή	Ὑπέρ	Κατά	Ἀποχή
1. Αὐτοδιάθε- σης καί ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων	61	67,2	6,5	26,3	8,2	37,7	
2. Ἀφοπλισμοῦ	13	30,7	46,2	23,1	23,1	46,2	30,7
3. Ἀποστολῆς τοῦ ΟΗΕ στό Κογκό	7	85,7	00,0	14,3	85,7	00,0	14,3

6. ἀνακεφαλαίωση καὶ μερικά συμπεράσματα

Α. Στά προηγούμενα σκιαγραφήσαμε σέ ἄδρές γραμμές μερικές βασικές θέσεις τῆς ἑλληνικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, ὅπως αὐτές ἐκφράστηκαν μέσα στόν Ὅργανισμό τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν.

Εἰδικότερα, ἀναλύθηκαν οἱ θέσεις τῆς Ἑλλάδας κατὰ τὴν ψηφοφορία πάνω σέ θέματα, ὅπως τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα καὶ ἡ αὐτοδιάθεση τῶν λαῶν στὴν περίοδο 1960-68.

Παραμένει βέβαια τὸ ἐρώτημα πῶς καὶ γιατί ἡ Ἑλλάδα ἀκολούθησε τὴ μία ἢ τὴν ἄλλη τακτική. Πολὺ περισσότερο πῶς καὶ γιατί ἔγιναν «ἀποκλίσεις» ἀπὸ τὴ διακηρυχθεῖσα «γενικὴ πολιτικὴ». Π.χ. ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα δὲν θὰ περίμενε κανεὶς νὰ ὑποστηρίξει τὴ νοτιοαφρικανικὴ ἢ πορτογαλικὴ ἢ βρετανικὴ ἀποικιοκρατικὴ πολιτικὴ ἀπὸ τὴ στιγμή πού οἱ Ἕλληνες ἀντιπρόσωποι στόν ΟΗΕ ἀποδοκίμαζαν τὴν πολιτικὴ αὐτὴ στὶς ἐπίσημες δηλώσεις τους. Στὴν ψηφοφορία σέ συγκεκριμένα θέματα συχνὰ ἐκδηλώθηκε ἂν ὄχι μὴ ἀνοιχτὴ συμπάραταξη, πάντως μὴ πολιτικὴ «ἀνοχῆς», πού ἐκδηλωνόταν κυρίως σέ «ἀποχές».

Εἶναι γεγονός βέβαια ὅτι ὁ ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ Ἐναντολῆς καὶ Δύσης «πολιτικοποίησε» θέματα, ὅπως οἱ φυλετικὲς διακρίσεις στὴ Ν. Ἀφρική, ἡ αὐτοδιάθεση τῶν λαῶν κ.ἄ. Καί, ὅπως φάνηκε ἀπὸ τὰ προηγούμενα, σέ πολλά ἀπ' αὐτὰ ἡ Ἑλλάδα δὲν ἀκολούθησε ἀνεξάρτητὴ ἢ οὐδέτερη πολιτικὴ.

Κατὰ πόσο ἡ Ἑλλάδα μπορούσε νὰ ἀποφύγει τὴν ἀμερικανικὴ ἐπιρροή εἶναι ἓνα πολυδιάστατο ἐρώτημα, πού δὲν ἐξετάζεται ἐδῶ.

Ἐκεῖνο πού ἡ μικρὴ τοῦτῃ ἔρευνα εἰδείξε εἶναι ὅτι οἱ μικρότερες χώρες δὲν εἶναι πάντοτε ἐλευθέρως νὰ ἀποφασίζουν ἀκόμη καὶ μέσα στόν ΟΗΕ, ἰδίως ὅταν εἶναι μέλη ἐνός ἰδεολογικοῦ συνασπισμοῦ. Φάνηκε ἀκόμη ὅτι οἱ κυβερνητικὲς ἄλλα μπορεῖ νὰ διακηρύσσουν καὶ ἄλλα νὰ πράττουν σέ δεδομένη στιγμή γιὰ λόγους, πού δὲν ἐξετάζουμε ἐδῶ.⁴²

42. Βλ. Joseph Frankel, *The Making of Foreign Policy: An Analysis of Decision Making* (London: Oxford University Press, 1963), σ. 2.

Σημειώνουμε μόνο τὴν παρατήρηση τοῦ καθηγητῆ Vernon van Dyke, ὁ ὁποῖος ἀναλύοντας τὴ συμπεριφορὰ τῶν μελῶν τοῦ ΟΗΕ συμπεραίνει ὅτι αὐτὴ ἐπιρροάζεται ἀπὸ τὸ τί ἐπιδιώκει κάθε μέλος νὰ ἐπιτύχει μέσα στόν Ὅργανισμό τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν.⁴³

Β. Σέ ὅτι ἀφορᾷ τὴ συσχέτιση τῶν ἐσωτερικῶν πολιτικῶν ἀλλαγῶν μὲ τὴν ἀσκηση τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς ἔχει ὑποστηριχθεῖ ὅτι δὲν ὑπῆρξαν ριζικὲς ἀλλαγές στὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς Ἑλλάδας πού νὰ ὀφείλονται στὴ μεταβίβαση τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τοὺς συντηρητικούς στοὺς φιλελεύθερους, κτλ.⁴⁴

Τοῦτο ἰσχύει βασικά γιὰ τὴν πρὶν ἀπὸ τὸ 1960 περίοδο. Καί στὴν περίοδο πού ἐξετάσαμε ἐδῶ δὲν μπορεῖ νὰ ὑποστηριχθεῖ ὅτι παρατηρήθηκε ἀναπροσανατολισμὸς τῆς ἐξωτερικῆς μας πολιτικῆς. Οὔτε κἀν ἄλλαγῃ τακτικῆς ἢ μεθόδων. Στὰ θέματα ὅμως τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ τῆς ἀποικιοποίησης, σέ σύγκριση μὲ ἄλλα θέματα, ὅπως τοῦ ἀφοπλισμοῦ, ἔγιναν μερικά διστακτικὰ βήματα γιὰ ἀνεπηρέαστη ψηφοφορία. Ἐκφράσεις βέβαια μὴ τάση. Ἡ τάση αὐτὴ γιὰ ἀνεξαρτητοποίηση πέρασε ἀπὸ τρεῖς φάσεις πού ἀντιστοιχοῦν στὶς ἀλλαγές στὴν πολιτικὴ ἐξουσία, πού μνημονεύσαμε παραπάνω.

Ἔτσι ἡ πολιτικὴ μεταξὺ τοῦ «μὴ ἐπιτρεπτοῦ» καὶ τοῦ «μὴ ἐφικτοῦ» πού χαρακτηρίζε τὴ δεκαετία τοῦ '50 ἔγινε προσπάθεια νὰ εἶναι ἐλευθέρη ἐκφραση «συμμάχου» ἄλλ' ὄχι «δορυφόρου». Περὶ τὰ μέσα τῆς δεκαετίας, τονίσθηκε ὅτι ἡ ἐκπλήρωση τῶν ὁποχρέωσεων θὰ πρέπει νὰ συνδυάζεται καὶ μὲ τὴν ἰκανοποίησιν τῶν ἐπιδιώξεων τῆς χώρας μέσα στὴ Συμμαχία.⁴⁵

Ἐξ ἄλλου, περὶ τὰ τέλη τῆς περιόδου «διακηρύχθηκε» ὅτι ἡ ἐθνικὴ πολιτικὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἐλέγχεται μὲ βάση τὴν ἰδεολογικὴ ὀρθοδοξία πού ἐπιβάλλει τὸ πλαίσιο μῆς συμμαχίας.⁴⁶ Ἐνεξάρτητα ἀπὸ τὴ συνέπεια ἢ μὴ στὴ διακήρυξη αὐτῆ, πρέπει νὰ σημειωθεῖ ὅτι οἱ λόγοι πού τὴν ὑπαγόρευαν δὲν εἶναι ἄσχετοι τόσο μὲ τὴν καταθίχῃ τῆς σοβιετικῆς ἐισβολῆς στὴν Τεχσλολοβακία τὸ 1968, ὅσο καὶ μὲ τὴν προσπάθεια τῆς δικτατορίας ν' ἀποσεισει τὶς κατηγορίες ὀρισμένων συμμάχων τοῦ ΝΑΤΟ γιὰ κατάφορη παραβίαση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ τὴ συνέχιση τοῦ στρατιωτικοῦ καθεστώτος στὴν Ἑλλάδα.

43. Vernon van Dyke, *International Politics* (New York: Appleton Crofts, 1966), σ. 429 καὶ Clark M. Eichelberger, *United Nations: The First Twenty Years* (New York: Harper and Row Publishers, 1965), σ. 160.

44. Βλ. Theodore Coulombis, *Greek Political Reaction to American and NATO Influence* (New Haven: Yale University Press, 1966), σ. 190 καὶ Bruce, M. Russett, *Trends in World Politics* (New York: The Macmillan Co., 1965), σ. 68.

45. Βλ. Coulombis, *ὁ. παρ.*, σ. 174.

46. GAOR, 1968, σ. 21.